

[Fuglsang.]

i mange tillælde heller ikke gik gennem detailbrændselshandlerne, men var forsvundet mere eller mindre direkte ind i villakældre, garager, lagre, og himlen må vide, hvor de var havnet.

Spørgsmålet er ikke alene, hvilke brændselsmidler der står til rådighed, men tillige, hvordan disse midler faktisk bliver fordelt.

Mit parti vil afvente, hvad der yderligere sker med lovforslaget, inden vi tager endelig stilling.

Landbrugsministeren (H. Hauch): Jeg takker de ærede ordførere, som har givet tilslutning til lovforslagets gennemførelse, idet jeg skal tilføje, at jeg er bange for, at den udtalelse, der fremkom fra retsforbundets ordfører, er udtryk for en misforståelse af hele situationen, men jeg skal ikke trænge dybere ind i dette spørgsmål på nuværende tidspunkt.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Poul Hansen (Slagelse), at vi indenfor regeringen har overvejet spørgsmålet om fremskaffelse af brændsel og fremdeles overvejer det, og jeg tror at kunne give tilsagn om, at der meget snart vil tilflyde offentligheden meddelelse om, hvilke tanker man gør sig, og hvilke veje man må gå.

Det blev sagt, at både tørv og brunkul er dyrt brændsel, og det har det også været, men jeg er desværre nødt til at give den oplysning, at udenlandsk brændsel er steget så stærkt, at brunkul og gode tørv ikke kan siges at være noget særlig dyrt brændsel i øjeblikket, og netop når situationen er af den karakter, er det meget afgørende, at samfundet gør, hvad det kan, for at der ikke skal blive mangel på brændsel til erhvervsvirksomheder og ikke mindst til private, idet folk til næste vinter nødtigt skulle blive udsat for at måtte sidde og fryse, fordi der ikke er draget omsorg for, at det fornødne brændsel er tilstede. Selvom det ikke bliver så behægeligt et brændsel, som man ønsker, er det alligevel et brændsel, som kan forhindre de værste ulykker.

Jeg takker de ærede ordførere for deres udtalelser.

Verner Larsen: Jeg vil gerne sige til den højtærede landbrugsminister, at hvis man havde ført den politik, som vi fra retsfor-

bundets side ønsker, havde vi ikke stået i den brændselsituation, vi står i nu i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Man gik derefter til dagsordenens punkt 6, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 377 af 12. juli 1946 om rådigheden over visse faste ejendomme, der er overgået i statens eje (skødeklausejendomme), m. m.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 373).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Hermed skal jeg tillade mig for det høje folketing at forelægge forslag til lov om ændring i lov nr. 377 af 12. juli 1946 om rådigheden over visse faste ejendomme, der er overgået i statens eje (skødeklausejendomme), m. m. Lovforslaget er vedtaget af landstinget.

Skødeklauseuloven af 12. juli 1946 foreskrev, at de ejendomme, som tyskerne under besættelsen havde afkøbt befolkningen, skulle gå tilbage til de tidligere ejere, medmindre staten havde en særlig interesse i at overtage ejendommen. En sådan særlig interesse forelå ifølge loven, når en ejendom indgik i et samlet anlæg, f. eks. en flyveplads, som ønskedes bevaret, eller når de ved tysk foranstaltning var undergået væsentlige forandringer. For at give det offentlige tid til at overveje, hvilke ejendomme der herefter burde bevares i statens eje, og hvilke der burde tilbagesælges til de tidligere ejere, gaves der i loven indenrigsministeren hjemmel til som en midlertidig foranstaltning at suspendere den tidligere ejers tilbagekøbsret til en skødeklausejendom. For suspensionen gjaldt oprindeligt en frist til 31. marts 1949, men denne er senere forlænget til 31. marts 1951.

I det mellemliggende år er ejendomsforholdene vedrørende de fleste skødeklausejendomme